

Als het universum nog niet geboren en de mens nog niet volmaakt is

De mens is in ontwikkeling, we maken deel uit van de evolutie van het leven in dit universum. We willen graag begrijpen wat leven is, hoe we hier zo gekomen zijn en wat ons te doen staat. Maar dit is niet eenvoudig, want hoezeer we ook wetenschap bedrijven kunnen we geen enkele theorie hard bewijzen. Wel kunnen we van alles bedenken en zo ontstaan de vele stromingen van religie tot wetenschap.

Het is belangrijk alles in het leven te relativiseren. Want voor je het weet bouw je verder op een denkbeeldige waarheid die later niet waar blijkt te zijn. Aan de andere kant moet je wel waarheden aannemen, omdat je anders ook niet verder komt. Dus is het relativiseren belangrijk en moet je flexibel zijn in je gedachten om op je schreden terug te kunnen komen.

Ik ga in dit artikel mijn overdenkingen opschrijven die waar kunnen zijn, maar evengoed niet waar. Het is een gedachte-experiment. Het is een zoektocht naar de waarheid en pretendeert niet per se waar te zijn. Sta als je wilt open voor het experiment en kijk naar wat het jou zelf brengt. Tenslotte kun alleen jij jouw eigen waarheid vormen. Telkens een tijdelijke waarheid, die je mag relativiseren.

De Big Bang

Ik heb altijd moeite gehad om de Big Bang te geloven. Alsof het hele universum uit een speldeknop zou kunnen ontstaan. Waar komt dat dan vandaan? En wat was er dan vóór die zogenaamde Big Bang?

Net als dat ik niet geloof dat een god het universum en de Aarde heeft geschapen. Een soort opperwezen dat vanuit het niets alles heeft gecreëerd. Waarom zou een god zoiets scheppen als het al een opperwezen is en in die zin als het ware alles al heeft?

Dat er meer is tussen hemel en Aarde staat dan weer wel voor mij vast. Er is zeker 'iets'. Dat is ook mijn en onze zoektocht, want de mens is wel nieuwsgierig en bezig zich te ontwikkelen. De mens is bezig bewust te worden, bezig waarachtig mens te worden.

Wanneer ik op zoek ben naar dingen als de Big Bang, dan mag ik graag naar de natuur kijken en ontdekken wat het mij laat zien. Zo kwam ik hier op de analogie met de Big Bang van de mens zelf. Wanneer een mens, of een ander levend wezen in dit universum, ontstaat, is dat ook niet een Big Bang?

Zo boven, zo beneden

Bij de conceptie komen twee cellen samen, het mannelijke en het vrouwelijke principe in de duale materiële wereld, die een mens gaan vormen. Als vanuit het niets ontstaat een hele mens. Dat is toch een Big Bang? Er is bijna niets, twee cellen, en dan volgt daaruit een ongelooflijk complexe structuur. Het menselijk lichaam als een heel universum.

Het bewustzijn van die mens, de ziel wellicht, is de god van dat lichaam. Alles in dat lichaam van die mens werkt samen met dat goddelijke bewustzijn, alles is met alles verbonden en doet toch ook z'n eigen ding. Het DNA dat gevormd is tijdens de conceptie, vanuit die twee initiërende cellen, is het masterplan voor dat lichaam. Dat DNA bepaalt het gehele universum.

DNA is niet voorbehouden aan de mens alleen. Het is het DNA van dit hele universum, het is overal, niet alleen op de Aarde, in alle levende wezens. Waarbij je je kunt afvragen wat leven is. Wat leeft en wat leeft niet? Leeft een bot in ons lichaam? Leeft een steen? Leeft moeder Aarde? Leeft het universum? In mijn ogen leeft alles, zelfs wat wij niet levend of dood noemen. Alles heeft een bewustzijn, omdat het hele universum verbonden is met het bewustzijn van dat universum.

Bewustzijnsprogramma

Een cel in mijn lichaam, bijvoorbeeld een cel in mijn armspier, heeft een bewustzijn. Het weet wat het moet doen, het is geprogrammeerd. Een mier weet ook wat het moet doen. Maar een steen weet dat toch ook? Het lijkt wellicht vreemd, maar alles heeft een zeker bewustzijn. Van eenvoudig tot complex. Alles heeft zeg maar een doel. Niets is er voor niets. Alles is belangrijk in dat universum, alles is belangrijk in dat menselijk lichaam.

Waarbij opgemerkt dat het universum, het menselijk lichaam, het hele leven evolueert. Is het DNA niet gewoon een programma dat zichzelf steeds verder uitpakt, als een soort ZIP file? Het goddelijke bewustzijn vormt het lichaam zoals het geprogrammeerd is in de Big Bang. Het universum is dan één levend organisme. Je zou dat God kunnen noemen.

Zou het dan kunnen, in deze gedachtegang, dat dit universum nog niet geboren is? Dat we nog bezig zijn ons te ontwikkelen in een soort van baarmoeder?

De mens in ontwikkeling

Wanneer ik naar de planten en dieren kijk op deze Aarde, dan lijkt het er sterk op dat deze uitontwikkeld zijn. Ze zijn volmaakt zoals ze zijn. Miljoenen jaren evolutie hebben ervoor gezorgd dat ze doen waarvoor ze er zijn. Dat kan ik van de mens niet zeggen. Kijkend naar ons gedrag en ons handelen, maken we er een rommeltje van. Ons bewustzijn is nog onvoldoende uitgepakt. We hebben nog een evolutionaire weg af te leggen voordat onze soort 'volmaakt' is.

Evolutie heeft tijd nodig, het programma moet zichzelf steeds verder uitpakken terwijl het bewustzijn steeds complexer en 'hoger' wordt. Alles in het menselijk lichaam heeft een functie, net als dat alles in dit universum een functie heeft. De Melkweg heeft een functie, de Aarde heeft een functie, de mens op Aarde heeft een functie. Het hele universum leeft en alles daarin is onderdeel van het geheel en heeft een rol te vervullen.

Als de mens nog bezig is waarachtig mens te worden, zou het dan kunnen dat het universum nog niet geboren is?

Nico Cost, 1 mei 2024